

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/156/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613208121
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613208121.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka, JUDr. Jána Burika, navrhovateľa: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti odporkyniam v 1/ rade: H. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, I. V., v rade 2/ J. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. W. XXX/XX, I. V., zastúpenej JUDr. Ľubošom Rackom, PhD., advokátom, so sídlom P. XXX/X, I. T., v konaní o zaplatenie 7.714,48 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/132/2013-38 zo dňa 03.12.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu pokiaľ vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol, potvrďuje.

V ostatnej časti odvolaním účastníkov nenapadnutej ponecháva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporkyniam v rade 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania neprižnáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporkyniam v rade 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi 6.859,26 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 09.07.2013 do zaplatenia v mesačných splátkach po 1.000,- eur so splatnosťou prvej splátky v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh zamietol. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania vo výške 411,50 eur, ktoré uložil odporkyniam v rade 1/, 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne v lehote 1 mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že účastníci uzatvorili 12.03.2012 zmluvu o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru vo výške 9.000,- eur. V zmluve bolo dohodnuté, že po pridelení cieľovej sumy zo zmluvy o stavebnom sporení sa medziúver zúčtuje bez osobitnej dohody, a preto presnú výšku stavebného úveru ku dňu podpisu tejto zmluvy nebolo možné stanoviť a táto sa mala rovnať rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zo zmluvy o stavebnom sporení. Zmluvu uzatvorili odporkyňa v rade 1/ ako dlžníčka a odporkyňa v rade 2/ ako ručiteľka. Celková čiastka medziúveru stavebného spotrebiteľského úveru, ktorú mal dlžník zaplatiť bola určená vo výške 13.390,22 eur, v stanovených 67 mesačných vkladoch na účet stavebného sporenia. Pre prvý rok bola dojednaná výška mesačnej splátky úroku z medziúveru, vrátane poplatku za prijatie do poistenia 30,53 eur a od druhého roka vo výške 49,43 eur + 3,06 eur mesačne, spolu 67 splátok, úrokov z medziúveru do pridelenia cieľovej sumy. Výška mesačnej splátky vrátane úrokov stavebného úveru a poplatku za prijatie do poistenia bola určená vo výške 140,33 eur s tým, že bolo dojednaných 56 splátok istiny stavebného úveru. Z listinných dokladov predložených navrhovateľom vyplýva, že odporkyni bolo v skutočnosti vyplatených 7.200,- eur dňa 16.03.2012. Okresný súd vyhovel návrhu

navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 6.895,26 eur, nakoľko v tejto časti považoval za preukázanú jeho dôvodnosť. Vychádzal z toho, že odporkyni v rade 1/ bol reálne poskytnutý úver vo výške 7.200,- eur. Do odstúpenia od zmluvy odporkyňa uhradila prostredníctvom splátok sumu 566,81 eur, pričom za trvania úverového vzťahu jej vznikla povinnosť platiť dojednané úroky z úveru vo výške 6,59% ročne, čo predstavuje celkovo 413,62 eur. Po zohľadnení splátok úveru a pripočítaní úrokov z úveru predstavoval dlh odporkyň ku dňu odstúpenia od zmluvy 7.046,71 eur, pričom z prehľadu účtu stavebného sporenia tiež vyplýva, že odporkyňa v rade 1/ do odstúpenia od zmluvy nasporila 187,55 eur. Navrhovateľ v súlade so zmluvou započítal túto sumu po odrátaní poplatkov za upomienky vo výške 124,94 eur ako minimálnu splátku mimoriadneho medziúveru. Vychádzajúc z posúdenia predmetnej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej a nadväzne z príslušných ustanovení OZ okresný súd ustálil, že poplatky za upomienky a za vedenie účtu v zmluve individuálne dojednané neboli a navrhovateľ nepreukázal, z akého právneho titulu si takéto poplatky voči odporkyniam uplatňuje. V nadväznosti na to vyvodil, že tieto nedôvodne započítal so sumou mimoriadnej splátky úveru, pričom pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku nezohľadnil ani poplatky, vyplývajúce z výpisu účtu medzi úveru, a to poplatok za spracovanie úveru, poplatky za vedenie účtu a za upomienky. Urobil tak po zistení, že dojednanie o týchto poplatkoch nebolo obsiahnuté priamo v zmluve, a teda odporkyne neboli s nimi pri podpise zmluvy riadne oboznámené. Pre absenciu individuálneho dojednania týchto poplatkov súd v tejto časti návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Ďalej uviedol, že v súlade s článkom VII. bod 7 nastali účinky odstúpenia od zmluvy dňom doručenia tohto listu odporkyni v rade 1/ t. j. 01.07.2013, pričom úroky z úveru bola povinná odporkyňa platiť iba do doby do odstúpenia od zmluvy s tým, že v časti pokiaľ žiadal navrhovateľ priznať úroky i za obdobie od 02.07.2013 do zaplatenia, súd jeho návrh zamietol s odôvodnením, že po zániku zmluvy z dôvodu odstúpenia od zmluvy sa už navrhovateľ nemohol domáhať zaplatenia zmluvných úrokov z úveru. Omeškanie odporkyň so zaplatením peňažného dlhu ustálil dňom 09.07.2013 a tieto mu priznal vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 09.07.2013. Pokiaľ sa týkalo pasívnej legitímácie odporkyne v rade 2/ uviedol, že táto pristúpila k zmluve o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere 12.03.2012 ako ručiteľka. Navrhovateľ jej oznámil listom z 11.06.2013, ktorý jej bol doručený 17.06.2013, že odstúpil od zmluvy z dôvodu porušenia povinnosti zo strany odporkyne v rade 1/, zároveň jej zaslal na vedomie rovnopis odstúpenia od zmluvy a upozornil ju, že ak dlžník celý dlh v stanovenej lehote neuhradí, pristúpi k vymáhaniu svojej pohľadávky voči nej ako ručiteľovi. V nadväznosti na uvedené potom ustálil zodpovednosť odporkyň v rade 1/, 2/ tak, že za dlh zodpovedajú spoločne a nerozdielne. Zároveň vyhovel žiadosti odporkyne uhradiť dlh navrhovateľovi v splátkach, ktoré vzhľadom na výšku dlhu ustálil na 1.000,- eur, ktoré sú odporkyne v rade 1/, 2/ povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi vždy do konca toho-ktorého mesiaca.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie navrhovateľ. Rozsah odvolania obmedzil čo do výroku, ktorým okresný súd jeho návrh vo zvyšku zamietol a proti priznanej výške trov konania. Vytykal okresnému súdu, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, následne nesprávne právne vec posúdil. Poukazoval na článok VII. bod 8 zmluvy ako i ust. § 506, § 349 ods. 1, § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka s tým, že účinky odstúpenia od zmluvy, zánik práv a povinnosti zo zmluvy nastáva už okamihom ex nunc, okamihom doručenia odstúpenia druhej zmluvnej strane. Odstúpenie sa nedotýka nárokov, ku ktorým došlo do zániku zmluvy odstúpením, bez ohľadu na to, o aké nároky a ktorej strany ide. Odstúpenie sa nedotýka nároku na náhradu škody, na zaplatenie úrokov z omeškania, zmluvnej pokuty, respektíve iných dojednaní, ak je z nich zrejmé, že majú trvať aj po zániku zmluvy. V nadväznosti na uvedené žalobca nesúhlasil s právnym záverom súdu, že po odstúpení od zmluvy o úvere žalobca nemá právo na úrok dohodnutý v zmluve. Pokiaľ okresný súd nepriznal navrhovateľovi poplatky za upomienky a za vedenie účtu s tým, že neboli v zmluve individuálne dojednané, poukazoval na Obchodný zákonník, ako aj Zákon č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, ktoré umožňujú spoplatňovať niektoré úkony bankou. V tejto súvislosti poukazoval na článok I. bod 2 Smernice 93/13/EHS z 09.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej zmluvné podmienky, ktoré odrážajú záväzné, zákonné alebo regulačné ustanovenia a ustanovenia alebo zásady medzinárodných dohovorov v ktorých sú členské štáty alebo spoločenstvo zmluvnou stranou, najmä v oblasti dopravy nepodliehajú ustanoveniam tejto smernice. Navrhovateľ ako banka do odstúpenia od zmluvy nebol obmedzený osobitnou právnou úpravou pri účtovaní poplatkov za vybrané úkony súvisiace s uzatvorením zmluvy, poplatkov za upomínanie z dôvodu porušenia zmluvných povinností zo strany odporcov. Poplatky boli uvedené vo verejne prístupnom sadzovníku poplatkov. Aj keď poukazoval, že odporkyňa v rade 1/ mala každý rok možnosť podať do 2 mesiacov od obdržania výpisu z účtu písomné námietky, v výpise

bola informovaná, že účet je zaťažovaný poplatkami v súlade so sadzobníkom poplatkov platným v danom období, pričom ani raz túto možnosť nevyužila. Práve z tohto dôvodu zamietnutie návrhu v časti poplatkov považoval za nejasné a nepreskúmateľné, nakoľko nie je uvedené konkrétne zákonné ustanovenie, respektíve ustanovenie smernice, ktorým účtovanie poplatkov odporuje. Taktiež nesúhlasil s posunutím omeškania odporkyne a žiadal úrok z omeškania priznať 01.07.2013 s tým, že v článku VII. bod 7 zmluvy o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere je zakotvené, že odstúpením od zmluvy, zmluva zaniká, a to dňom doručenia tohto oznámenia druhej zmluvnej strane. Trval na priznaní úroku z omeškania od doručenia, t.j. od 01.07.2013. V odvolaní proti trovám prvostupňového konania žiadal priznať navrhovateľovi aj rozdiel vo výške 51,- eur. V odvolacom návrhu žiadal buď rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť rozsudok tak, že mu súd prizná ním požadované náhrady i s príslušným úrokom z omeškania a náhradu trov konania a zároveň umožní odporkyniam 1/, 2/ tieto splácať v mesačných splátkach po 1.000,- eur.

Odporkyne vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadali rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočne dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

Súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania preskúmal rozsudok okresného súdu iba v odvolaní napadnutej časti, teda vo výroku, pokiaľ návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol a rozhodol o trovách prvostupňového konania. Odvolací súd sa plne stotožnil s postupom okresného súdu, pokiaľ posúdil zmluvu uzatváranú medzi účastníkmi ako zmluvu spotrebiteľskú a odôvodnenosť nárokov navrhovateľa skúmal z hľadiska príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Zmluva o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi účastníkmi je formulárovou zmluvou, obsah ktorej odporkyňa v rade 1/ ako spotrebiteľ a dlžník nemala možnosť ovplyvniť, a teda pokiaľ mala záujem o uzatvorenie takejto zmluvy mohla návrh zmluvy buď prijať an block, alebo ho neprijať a zmluvu neuzavrieť. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia opravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Zmluva o úvere je upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľovi.

Nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že odporkyňa nepoužila predmet plnenia na podnikanie. Rovnako neexistuje pochybnosť, že veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Niet žiadneho dôvodu, aby na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ust. § 54 OZ, vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na podnikateľský účel zmluvy, pričom spotrebiteľské zmluvy sú typickými občiansko-právnymi vzťahmi.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah.

Preto pokiaľ i navrhovateľ odôvodňuje opodstatnenosť účtovaných poplatkov, či už za upomienky alebo vedenie účtu tým, že odporkyne mali možnosť sa vzhľadom na to, že sadzobník poplatkov bol uverejnený na verejne prístupnom portáli sa s nimi priebežne oboznamovať, je z tohto pohľadu bezvýznamná, nakoľko sa jednalo o sadzobník poplatkov vypracovaný navrhovateľom bez toho, aby jeho klienti ako spotrebiteľia mali možnosť výšku poplatkov akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť. Výška poplatkov sa navyše priebežne menila, čo znamená, že spotrebiteľ pri vstupe do zmluvného vzťahu absolútne nemohol predpokladať, akou výškou poplatku bude ďalej zaťažovaný a do procesu ustálenia jeho výšky nemohol zasiahnuť. Jeho postavenie bolo v tomto smere neisté a bolo podriadené iba (svoj)vôli banky. Nemal ďalej možnosť jeho výšku ovplyvňovať, musel sa jej len podriaďovať. Správne preto okresný súd pokiaľ v tejto časti návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol, urobil tak z dôvodu absencie individuálneho dojednania o výške poplatkov za jednotlivé úkony banky tak, ako boli v konečnom dôsledku navrhovateľom v konaní uplatňované.

Pri pochybnosti o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Nemožno preto súhlasiť s poukazom navrhovateľa na aplikáciu ust. § 349 a § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka v súvislosti s jeho odstúpením od spotrebiteľskej - úverovej zmluvy a vzhľadom na vyššie poukazovanú úpravu je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú z hľadiska účinkov odstúpenia od zmluvy pre spotrebiteľa priaznivejšie.

Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy, dvojaká právna úprava zmluvných pokút a pod.), aplikačná prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na odstúpenie od zmluvy a jeho dôsledky v typickej občiansko-právnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenami, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľa výhodnejšia. V bežných medziľudských vzťahoch použitie podnikateľského práva na spotrebiteľský vzťah môže s nepochopením a v rozpore s princípom právnej istoty a dôvery v objektívne právo narážať na predstavy spotrebiteľov, že na nich dopadá občianske právo a nie Obchodný zákonník.

Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ust. § 54 ods. 1 OZ, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39 OZ). O takýto rozpor ide aj vtedy, ak by sa postavenie spotrebiteľa zo spotrebiteľskej zmluvy použitím inštitútu práva podľa Obchodného zákonníka s odkazom na § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka zhoršilo napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje pre spotrebiteľa rovnaký inštitút priaznivejšie.

K námietke odvolateľa v súvislosti s aplikáciou Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách krajský súd považoval za potrebné uviesť, že niet pochybností o súlade ust.

54 ods. 1 OZ s právom Európskej únie, ktoré umožňuje členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov aj prísnejšie ustanovenia, než aké odporúča Smernica rady 93/13/EHS (článok 8 Smernice). Predmetná vec sa týka práva Európskej únie (Smernica rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej „Smernica“).

Z ust. § 48 ods. 2 OZ jednoznačne vyplýva, že odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. To znamená, že zrušením zmluvy od počiatku sa zrušujú zároveň i všetky zmluvné dojednania zakotvené v zmluve, a teda i dojednania o zmluvnom úroku z úveru. Správne preto okresný súd i v tejto časti návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol a ním požadovaný úrok z úveru po zániku zmluvy navrhovateľovi nepriznal.

Dôsledky odstúpenia od zmluvy spočívajú v jej zrušení od samého počiatku, iba že by z právneho predpisu alebo dohody strán vyplývalo niečo iného, ak tomu tak nie je, čo platí i v predmetnej veci, zanikajú odstúpením od zmluvy všetky práva a povinnosti zmluvných strán plynúce zo zrušenej zmluvy. Zaviazaná strana nie je preto ďalej povinná na základe zrušenej zmluvy plniť a oprávnená stráca právo na toto plnenie. Ak už bolo podľa zrušenej zmluvy plnené, sú strany povinné vzájomne si takéto plnenie vyporiadať. Odstúpením od zmluvy zanikajú pre svoju akcesorickú povahu tiež vedľajšie záväzky, na existencii hlavného záväzku závislé. Ak teda dôjde k odstúpeniu od zmluvy, nemôže sa veriteľ na jej základe domáhať zaplatenia úroku z poskytnutého úveru, nakoľko takáto dohoda bola spolu s hlavným záväzkom od počiatku zrušená a právo na jeho zaplatenie nemá žiadny právny základ. K opačnému výkladu by mohol súd dospieť iba vtedy, ak by úrok z úveru vznikol medzi zmluvnými stranami ako nový, doposiaľ neexistujúci záväzok, pôvodnou zmluvou bez ďalšieho nezaložený, čo sa v danom prípade nestalo. Úrok z úveru je totiž povinný dlžník veriteľovi uhradiť ako odplatu za poskytnutie úveru, a preto pokiaľ právo na zrušenie zmluvy odstúpením je v posudzovanej veci dôsledkom porušenia práva, nárok na zaplatenie úroku z úveru ako odplaty za poskytnutý úver, nie je dôsledkom porušenia zmluvy, ktorý by zakladal nový právny vzťah, ale je to právo, vyplývajúce z pôvodnej odstúpením zrušenej zmluvy.

Okresný súd logickým spôsobom vysvetlil svoj postup, pokiaľ ustálil omeškanie odporkýň ku dňu 09.07.2013. V odstúpení od zmluvy navrhovateľ sám posunul splatnosť dlhu do 08.07.2013. Odstúpenie od zmluvy nemožno stotožňovať so splatnosťou dlhu, pokiaľ sám navrhovateľ túto posunul a nežiadal dlh uhradiť zároveň s odstúpením od zmluvy.

Tým, že sa odvolací súd stotožnil s postupom okresného súdu vo veci samej, za správny považoval jeho postup pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania. Navrhovateľ nebol úspešný vo výške celého uplatneného nároku, ale iba v časti, správne okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania túto skutočnosť zohľadnil a trovy navrhovateľovi priznal iba v pomere k jeho úspechu v spore (§ 142 ods. 2 O.s.p.).

Odporkyne v rade 1/, 2/ boli v odvolacom konaní úspešné, náhradu trov odvolacieho konania si návrhom neuplatnili, tieto nevyčíslili v nadväznosti na čo odvolací súd odporkyniam v rade 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e** j e .